

GÅ IND I HOLD-DIG-VÆK-OMRÅDERNE

2 søndag efter helligtrekonger

Samaria, Samaria – om et par dage kører jeg i en bus i Samaria. Det er et område af Israel som jøderne på Jesu tid betragtede som no-go-areal. Forbudt område. Hold-dig-væk-område. De ville simpelt hen ikke ind i Samaria. Når jøderne rejste fra Galilæa i Nordisrael til Jerusalem i Sydisrael – tog de en omvej på over 40 km for at undgå at komme ind i Samaria. Samaritanerne på Jesu tid blev betragtet med væmmelse. Det var der forskellige grunde til. På et tidspunkt, lang tid før Jesu fødsel, blev området Samaria erobret af assyrerne og store dele af den ledende befolkning deporteret og erstattet af fremmede som en del af beboerne i Samaria giftede sig med. På den tid giftede rigtige jøder sig ikke med andet end rigtige jøder. Men ikke kun det. Samaritanerne kunne ikke få lov til at tilbede Gud i templet i Jerusalem. Og hvad gjorde de så? De byggede deres eget tempel, en ny bolig for Gud, på Garizimbjerget. Det gjorde dem endnu mere afskyelige for den rettroende jøde som mente Gud kun kunne bo i templet i Jerusalem.

Men hvad gør Jesus? Han gider ikke gå en omvej på over 40 km. Han går sammen med sine disciple direkte ind i no-go-arealet. Hold-dig-væk-området. Det er teksten i dag et vidnebyrd om. Jesus er på forbudt område og har en dyb samtale med en samaritansk kvinde. Men dette er ikke det eneste eksempel på, at Jesus ikke har opfattet samaritanerne

som afskyelige. Han bruger et par gange nogle samaritanere som eksempler på gode mennesker. Det var grænseoverskridende provokerende på Jesu tid. Da han helbreder 10 spedalske, er det kun den helbredte, der var samaritaner, der sagde tak til Jesus. Ikke de rigtige jøder. Og da en mand bliver overfaldet på sin rejse mellem Jerusalem og Jeriko er det ikke nogle af de rigtige jøder, der hjælper den overfaldne. Det er en samaritaner. Det ville svare til at jeg en prædiken gjorde en ISIS kriger til den gode, til helten.

Hvad rager en gammel konflikt mellem samaritanere og de såkaldte rigtige jøder os moderne mennesker? Der er det fantastiske ved de bibelske tekster er, at de altid rager os og altid er yderst relevante. Beretningen om Jesus der går ind i Samaria, altså på forbudt område, må vække vor nysgerrighed om, hvilke forbudte områder der er i vor samtid og som vi ikke tør gå ind i. Vi møder Jesus på et forbudt område i en dyb samtale med en kvinde. Spørgsmålet er om dybe samtaler i vor tid er blevet noget vi går uden om. Vi taler meget med klicheer, vi taler overfladisk, vi skøjter hen over netavisernes overfladiske behandlinger af, hvad der sker i verden. Den dybe samtale, den uddybende artikel er på retur. Og som Jesus gik ind i det forbudte område Samaria, skulle vi prøve at gå ind i alle de emner, som vi i dag synes er svære og dermed lidt forbudte at snakke om. F.eks. døden eller hvad vi vil med vort liv eller hvad glæde vi kan få af at tro på højere magter end os selv. I visse

kredse af befolkningen har det været tabu om at tale om at der overhoved kan opstå problemer, når kulturer støder sammen. Jeg har en bror, der altid går rundt med notesbøger fulde af visdomsord. Hver gang han har en samtale med folk, beder han dem trække et visdomsord. Og straks er samtalen om vejret forvandlet til en dyb, eksistentiel samtale om liv og død, der uundgåelig ender med, at man taler om ting, som man ellers ville have været tilbøjelig til at gå uden om.

Forleden havde vi besøg af en foredragsholder, der talte om det selvbeskuende, selvdyrkende menneske. Og et af de råd hun gav folk til at få blikket himmelvendt, altså få blikket vendt bort fra sig selv, var ikke bare at gå i kirke om søndagen. Hun var præst. Men hun sagde også: læs mange gode bøger. For netop ved at læse om andre mennesker og deres liv og deres tanker glider blikket bort fra en selv og ind på nogle områder, som vi måske alt for tit går uden om. Hver i sær kender vi nogle områder, som vi måske slet ikke kommer ind i. Vort livs Samaria. Bøgernes område, kunstudstillingerens område, teatrets områder, de uddybende nyhedsartiklers område, bønnens område, de svære samtalers områder, de svære besøgs område, stilhedens område osv. Det vil være til kolossal glæde for vore medmennesker og os selv, hvis vi droppede omvejen og gik ind i det forbudte, problematiske,

svære område. Jesus gjorde det. Han gik ind i Samaria og gav en samaritansk kvinde et nyt syn på livet og evigheden.

Nu er de fleste kirkegængere trætte af at høre præster tale om flygtninge. Men vi har fået mange nye fremmede til vort land. Dansk levevis er ikke et Samaria de nye tilflyttere skal gå uden om. Det er ikke no-go-areal at tage del i dansk kultur, værdier, tankegang. Men det er heller ikke forbudt område for os danskere at gå ind på vore nye tilflytteres område og lære dem at kende og tale dybt med dem og forsøge at møde hinanden i samtalen ligesom Jesus og den samaritanske kvinde.

Men hvad var det så Jesus og kvinden talte om? De talte om, hvor det rigtige sted var for tilbedelsen af Gud. På samaritanernes Garizimbjerg eller på de såkaldte rigtige jøders Moria-bjerg i Jerusalem. Og Jesus svarer at det slet ikke er nogen af stederne. Han er Gud og han kan tilbedes og elskes og findes på alle bjerge og i alle dale, på alle sletter, i alle byer, i alle situationer. Helligånden er det livgivende vand, der vil gøre det muligt at møde ham overalt. Samtalen mellem Jesus og den samaritanske kvinde lærer os, blandt mange ting, at en god samtale ikke behøver at være en samtale, hvor vi taler hinanden efter munden. Jesus er ikke bange for at modsige den samaritanske kvinde og lære hende en ny vej til Gud. Og vejen til Gud går hverken til det ene eller andet jødiske bjergtempel. Men hen til Jesus Kristus. Og sådan skal vi heller

ikke i vore samtaler med andre holde os tilbage for at fortælle, , at der er en Gud, der hedder Jesus Kristus. Amen.